זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה...

סיפור אישי

לפני זמן מה קבעתי פגישה עם גברת אחת בענייני עבודה. כאשר באתי למקום־הפגישה, מצאתי את הגברת המחכה לי, בחברת ידידה שלה. פיטפטנו כמה דקות, ואחר כך קמה האשה הלא־מוכרת לי והלכה לכמה דקות. באותן הדקות שאלתי את בת שיחי מי היא האשה ומה היא עושה. נאמר לי שהיא אשה נחמדה וחברה מאוד מכובדת בחוג הגראפולוגים בארץ.

מאחר ומעולם לא שזפו עיניו של גראפולוג מיקצועי את כתב־ידי, חשבתי שהנה יש לי הזדמנות. שלפתי חתיכת־נייר וכתבתי עליה כמה שורות. בת שיחי לקחה את הנייר, קיפלה אותו ורחפה אותו בין שאר ניירותיה. לא עברו רגעים רבים והגראפולוגית חזרה אל שולחננו.

תוך כדי שיחה „נזכרה" בת זוגי שיש לה כתב־יד „של איזו בחורה צעירה שהתקבלה אצלה לעבודה", והיא ביקשה מהגראפולוגית לחוות את דעתה. הגראפולוגית נטלה את הנייר בידה, הסתכלה עליו חטופות ואמרה: „אה, זה פשוט מאוד. מייד רואים שהבחורה הזאת מאוד דפרסיבית, טיפוס מדוכא, עצוב, חסר־ביטחון וחסר־אהבה וכוח־רצון וכוח־החלטה."

בת־זוגי לפגישה, שידעה כי כתב־היד הוא שלי, הפכה יריקה לגמרי ונאלמה דום, מרוב אי־נעימות. אני, לעומת זאת, ניהלתי שיחה מאוד מעניינת עם הגראפולוגית, והיא ענתה על כל שאלותיי בנימוס אך בתקיפות של ידיעה מבוססת מאוד. אחרי שהיא „גמרה" לגמרי את הבחורה מהפתק, אמרתי כמה משונה שעד היום לא יצא לי להראות את כתב־ידי לאף גראפולוג. הגראפולוגית הנחמדה התנדבה מייד, נתנה לי חתיכת־נייר ועט, שהיה מונח על השולחן (אותו העט שבו כתבתי את הנייר הקודם, עשר דקות קודם לכן) וכתבי כמה שורות בלתי־מחייבות.

הגראפולוגית לקחה את הדף לידה, הביטה בו בריכוז ואמרה: „אראה, את בחורה שצריך להיזהר עד שיוודע לי, שאיש אחד או אשה אחת לא התקבלו לעבודה? או לא הועלו בדרגה או פוטרו, בגלל חוות־דעתה של אותה גראפולוגית. אם זה יקרה, אני אפרסם את שמה של הגברת המומחית.

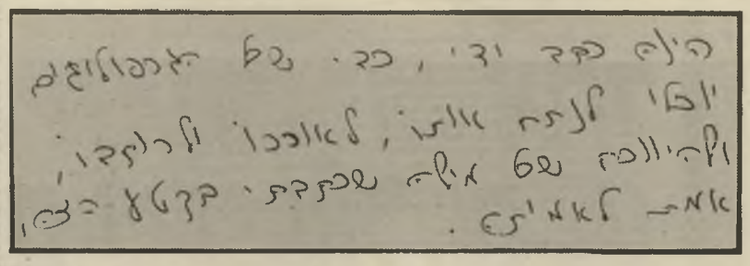

שיחת חולין (עם ילד)

אמא, תעשי טובה ותלווי לי 10 ש"ח.
איך תחזיר לי?
מדמי־הכיס שלי.
אתה חייב לי כבר 18 ש"ח דמי־כיס.
אל תדאגי, אני אחזיר לך הכל.
איך תחזיר לי, מתי?
את יודעת בכלל איזה סכומי־ענק אני אצטרך לשלם כל חודש בשביל להחזיק אותך בבית־זקנים? ואת עושה לי עניינים על 10 שקלים. בושה!

שיא סודי

שכנה שלי, צעירה מקסימה בת 19, צפתה בתוכנית־הטלוויזיה על משבר גיל ה־40 מתוך עניין מסוייג. היא לא הבינה בדיוק על מה מדברים, כי היא עוד לא היתה אף פעם בגיל הזה. רק כאשר הסקסולוגית רות חנ'נר הזכירה את עובדת היותו של הגבר בשיא כוחו המיני בגיל 18, התעוררה שכנתי והקשיבה בדריכות. אחר כך היא הסתכלה עליי ואמרה: „אם הם בשיא כוחם המיני בגיל 18, למה אף אחד לא טורח להגיד להם את זה, לעזאזל, כדי שגם הם יידעו ויעשו בזה שימוש?"

בחורה בעלת נסיון, הקטנה הזאת. לפני המאהב הנוכחי שלה (גבר נשוי בן 52) היו לה כמה מאלה בני ה־18.

פינת בן־יהודה

אזהרה: אם מישהו ברחוב ניגש אליכם ואומר לכם, למשל: „סלח לי אדוני, זימוניתך מצפצפת", אל תתקעו לו ישר בוקס בפרצוף. הוא בסך הכל התכוון להגיד שהביפר שלך מצפצף.

אגב, הידעתם כי לשעון הדיגיטאלי שלכם קוראים בשפתנו שעון סיפרתי? ידעתם?

צרכנות

חברת הרהיטים רים יצאה במיבצע חדש, שהיא קוראת לו „מיבצע מכירות חסר תקדים": החברה מציעה לרכוש רהיטים בהרבה מאוד תשלומים. עד כאן זה מוצא חן בעיניי. אבל חברת רים היא בסדר, ועל כן היא פירסמה גם כמה יעלו לך התשלומים האלה. יש אפשרות ל־24 תשלומים דולריים בריבית שנתית של 30%, ויש אפשרות אחרת ל־12 תשלומים שיקליים, בריבית שנתית של 56%.

כדי לדעת אם העסק משתלם ליהודים או לא, טילפנתי לאחי, שהוא מנהל בנק ומבין בדברים האלה, ושאלתי אותו כמה ריבית הוא יקח מבן אדם שיבוא לקחת אצלו הלוואה של אלף־אלפיים שקלים, כדי לקנות רהיטים. התשובה היתה שעל הלוואה דולרית הוא יקח 25% ריבית ועל הלוואה שיקלית הוא יקח 36% ריבית.

אז אני שואלת את אנשי רים: כשאתם אומרים „מיבצע חסר־תקדים" — למה אתם מתכוונים?

ייבוא

הפיינשמקרים הישראלים, אחרי שכבר התרגלו, סוף־סוף, לשתות כוס יין בארוחה חגיגית, היינות הישראליים כבר לא מספיק אנינים לטעמם, והם מחפשים עבור חיכם את טעמי־הנכר. במיוחד עבורם ייבאה חברת היינות שטוק מכולה שלמה של יינות קליפורניה, כדי לשמח את לבבם של שתיינינו הקטנטנים (הישראלי שותה 4 ליטר יין לשנה לעומת חברו הצרפתי, השותה כ־200). מאחר ומכולה (קונטיינר) אחת לא תספיק לכל עם ישראל, החליטו לפזר אותו רק במלונות הילטון.

אז אם מה שהרופא רשם לכם זה דווקא יוהניסברג ריזלינג, ב־$32.50 הבקבוק, או שרדונה, ב־$38.50 הבקבוק — מי אני שאעמוד ביניכם לבין אושרכם? לחיים!

ייבוא חכם

הנה כמה מילים על בושם צרפתי מפורסם. מפורסם עד כדי כך, שקריסטל קרינגטון ממש לא יכולה בלעדיו, וגם לאליזבט טיילור ולז'קלין אונסיס ואפילו לנסיכה קרוליין קשה. הבושם ששמו נשף בוורסאי, הוא מבית־היוצר של ז'אן דספרז, שכל מבין בבשמים כבר שמע את שמו.

החלק שמצא חן בעיניי בסיפור הזה, הוא שאנשי השיווק של חברת־הבשמים עשו מחקרון קטן בקשר לשכר הממוצע במשק שלנו ובקשר לחוב הלאומי של מדינת ישראל, ומייד אחר כך הם החליטו לא למכור בישראל את הפרפם (שמחירו כ־150 דולר לבקבוק), אלא רק את מי הטואלט הנמכרים ב־30־50 ש"ח. לי, באופן אישי, יש כבוד לאנשים חכמים.

מתנה גדולה

לפני חודשים אחדים נערכה במוסיאון ישראל בירושלים תערוכה שנקראה „גדול וקטן", שנועדה בעיקר לילדים, אבל גם מבוגרים נהנו ממנה מאוד. היו בתערוכה הרבה דברים גדולים וקצת דברים קטנים. בין הדברים הקטנים היו 10 ספרים פיצפונים, שהוזמנו במיוחד לכבוד התערוכה, אצל כמה וכמה מטובי סופרינו וציירינו, כמו אבנר כץ, אלונה פרנקל, רות צרפתי, מישל קישקה, אורה איתן ואחרים.

כל ספר הוא סיפור הכתוב על רצועת־נייר. הרצועה מתקפלת, וכל העסק נכנס לתוך הקופסה שלו, שאינה אלא קופסת־גפרורים מצויירת.

כשנסגרה התערוכה במוסיאון, נשאר מלאי של הספרים הקטנים, והם פוזרו בין חנויות הספרים המובחרות, כנראה עד לגמר המלאי. נכון לעכשיו: 3 ש"ח החתיכה. מתנה נפלאה לאנשים שמבינים שהכי קטן יכול להיות מאוד גדול.